

Og det gaar egentlig paa samme Maade med Mennesker. Hvis Arbejdstiden fra 9—10 Timer pludselig nedsættes til 8 Timer, vil der naturligvis i samme Øjeblik komme en Nedgang i Produktionen, men naar en passende Tid er gaaet — og det var det, jeg forsikrede og historisk beviste i min Tale —, vil det vise sig, at de samme Mennesker paa Grund af deres tiltagende Dygtighed, Sundhed og Friskhed vil være i Stand til at præstere det samme i de 8 Timer, som de tidligere gik og muslede med i en 10 Timer.

Jeg følte mig noget bedrøvet, da jeg hørte det ærede Medlems Udtalelser. Jeg omtalte før, hvorledes der i fordums Dage var en vis venskabelig Stemning fra Venstres Side overfor Industriarbejderne, som gav sig Udtryk paa mangfoldig Vis, og jeg udtalte Haab om, at denne venskabelige Stemning maaske igen kunde komme frem. Naar denne venskabelige Stemning i sin Tid eksisterede, var det i og for sig ikke — det har jeg aldrig tænkt mig —, blot fordi der var en Del Arbejdere, som stemte paa Venstres Kandidater, men jeg gaar ud fra, at det skyldtes en levende Følelse ude hos Bondestanden af, at de Kaar, som Arbejderne i Byerne levede under, i mangt og meget kunde sammenlignes med dem, hvorunder Bondestanden levede her i Landet for halvandet Aarhundrede siden.

Naar nu det ærede Medlem kommer og ruller over, at danske Arbejdere søger Lovgivningsmagten, og taler om, at det er i Modstrid med Arbejdsfriheden og Menneskefriheden, og at det er Ting, som man skal lade trække sig i Lave af sig selv, maa det ærede Medlem erindre, at der er ingen Stand, der i sin Tid i saa høj Grad har nydt godt af netop Lovgivningsmagten som Bondestanden. Det var ifølge Lovgivningsmagten, Hoveriet blev afskaffet, det var ifølge Lovgivningsmagten, Stavnsbaandet blev afskaffet, det var Lovgivningsmagten, der ordnede Fæstegodsets Overgang til fri Jord. I det hele taget er der vel neppe en Stand, der i saa høj Grad har nydt godt af Lovgivningsmagtens Bestræbelser som Bondestanden. Nu er det jo muligt, at der hos Industriarbejderne har været en større Bestræbelse for at hjælpe sig selv, at der hos Byarbejderne har gjort sig en større Energi og Kraft gældende til selv at hjælpe paa de trange Kaar, de levede under, men det forekommer mig virkelig ikke, at den Kendsgerning skal ødelægges ved deres Stilling overfor Lovgivningsmagten.

Jeg beundrer i høj Grad den kulturelle

Udvikling, som er foregaaet indenfor vor Bondestand i det sidste Aarhundrede: Højskolebevægelsen, Andelsbevægelsen, kort sagt alt, hvad vor Bondestand har udrettet herhjemme. Men kan det ikke i nogen Grad sammenlignes med, hvad der i det sidste halve Aarhundrede er sket herinde i Byerne? Sundhedstilstanden er, navnlig paa Grund af Arbejdernes egne Bestræbelser, blevet bedre, Oplysningen er steget, der er blevet en Ring omkring Byen af Kolonihaver, hvor Arbejderne paa en lille Strimmel Jord søger at frembringe Værdier, Bogudlaanet fra Bibliotekerne stiger, Aftenskoler oprettes alle Vegne, Drikkeriet er i stærk Aftagen — der er jo ikke det Værtshusliv, som der var i fordums Dage —, og Familielivet er i det sidste halve Aarhundrede blomstret frem som aldrig før. Alt det, der her er udrettet, staar sikkert fuldt ud paa Højde med, hvad Bondestanden har udrettet i det forløbne Aarhundrede.

Som man ser, er der en vis Sammenhæng mellem den Frihedskamp, Bønderne selv har ført, og den Frihedskamp, Arbejderne fører inde i Byerne, og jeg havde derfor tænkt mig, at der havde været en større Forstaaelse overfor dette Forhold hos Bondestandens Ordfører, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen. Jeg vil ikke sige, at jeg har været saa forfærdelig glad ved her i Dag at se den konservative Ordfører, det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott, og Bondestandens Ordfører, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, møde frem Arm i Arm for at slaa Arbejdernes Krav ned. Det er ganske vist noget siden, jeg har været i det kongelige Teater, men det forekommer mig ikke helt tiltalende i en Sag som denne at se Bonden og Baronen med hinanden under Armen, emige om at nedslaa Arbejdernes Fordringer.

Det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott udtalte, at der jo ikke havde været nogen Kamp herhjemme om 8 Timers Arbejdsdagen. Heri tager det ærede Medlem fejl, saavel i 1921 som i 1922 blev der fra Arbejdsgiverforeningens Side stillet Krav om en Aftrapning af 8 Timers Arbejdsdagen, i visse Fag om en direkte Forlængelse af Arbejdsdagen og endvidere om billigt Overarbejde. I øvrigt fremkom det ærede Medlem ikke med noget særligt nyt, han omtalte blot, hvorledes det stod til med Arbejdstidslovgivningen i de forskellige Lande, og nævnte, at man her og der havde Ret til et større Antal Overarbejdstimer end foreslaaet her i Lovforslaget. Men dette borttager dog ikke den Kendsgerning, at